

Włoszczowa, 14 listopad 2018 r.

FN.310.1.2018

Interpretacja indywidualna prawa podatkowego

Burmistrz Gminy Włoszczowa działając na podstawie art. 14j § 1 i art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.) oraz art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości

postanawia

uznać za prawidłowe stanowisko w takim zakresie, iż jako jednostka samorządu terytorialnego, prowadząc działalność mieszczącą się w granicach określonych przepisem art.3 ust.1 pkt.2 i 3 ustawy z dnia 7 maja 2010r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. 2017.2062 tj.) , polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnej lub zapewnieniu dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej oraz na świadczeniu z wykorzystaniem posiadanej sieci telekomunikacyjnej usług na rzecz określonych w art.3 ust.1 pkt.3 lit. a , b, c podmiotów - nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości, w odniesieniu do budowli wykorzystywanych w tej działalności, a w konsekwencji nie ma obowiązku w tym zakresie składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania podatku od nieruchomości.

Uzasadnienie

W dniu 2018 r. do tutejszego Urzędu wpłynął wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości. Do wniosku załączono: oświadczenie o tym, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu jego złożenia nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania podatkowego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej (załącznik nr 1 do wniosku) oraz dowód uiszczenia opłaty w wysokości 40 zł (załącznik nr 2 do wniosku).

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

..... realizuje projekt „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej –”. Realizacja projektu obejmuje dwie fazy. W ramach zakończonej, pierwszej fazy projektu zrealizowany został na terenie obiekt w postaci sieci telekomunikacyjnej. Sieć ta została zrealizowana z udziałem dofinansowania ze środków Unii Europejskiej. Cele strategiczne projektu obejmują:

- 1) przyspieszenie tempa rozwoju społeczno – gospodarczego Polski Wschodniej,
- 2) zapewnienie rozwoju społeczno – gospodarczego,
- 3) powiększenie obszaru, gdzie jest możliwy dostęp do Internetu szerokopasmowego,
- 4) zwiększenie ilości mieszkańców województwa, którzy zyskają dostęp do Internetu.

W ramach projektu przewidziano udzielenie pomocy publicznej, której zgodność ze wspólnym rynkiem potwierdzona została decyzją Komisji Europejskiej z dnia 10 listopada 2011r. W ramach obecnie trwającej drugiej fazy realizacji projektu, przy pomocy wybudowanej sieci telekomunikacyjnej, zapewniany jest dostęp szerokopasmowy. Realizacja dostarczania sieci szerokopasmowej następuje za pośrednictwem lokalnych operatorów telekomunikacyjnych zwanych operatorami sieci dostępowych.

Za dostarczanie sieci telekomunikacyjnej, w tym zapewnienie dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej oraz świadczenie z wykorzystaniem powierzonej sieci telekomunikacyjnej usług na rzecz operatorów sieci dostępowych odpowiedzialny był, na podstawie umowy zawartej z umowy o partnerstwie publiczno- prywatnym, operator infrastruktury. Podmiot ten, będący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, został wyłoniony w konkurencyjnym postępowaniu z zastosowaniem przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych. W celu realizacji przez operatora infrastruktury wskazanych wyżej obowiązków umownych, została mu udostępniona sieć telekomunikacyjna. Zgodnie z umową o partnerstwie publiczno- prywatnym, składniki majątkowe stanowiące własność, w szczególności kanalizacja kablowa i łącza światłowodowe, udostępnione zostały na zasadzie dzierżawy.

Obecnie umowa o partnerstwie publiczno- prywatnym została rozwiązana.

Właścicielem i posiadaczem sieci jest

W wyniku zmian dokonanych przez Komisję Europejską decyzja z dnia 21 grudnia 2017 roku nr C(2017) 9116 w postanowieniach ww. decyzji z dnia 10 listopada 2011 r., zamierza w ramach realizacji projektu samodzielnie dostarczać sieć telekomunikacyjną, w tym zapewnić dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej, a także świadczyć usługi na rzecz operatorów sieci dostępowych z wykorzystaniem sieci telekomunikacyjnej. Podstawą świadczenia usług będą umowy zawarte z operatorami sieci dostępowych, zgodnie z warunkami umowy ramowej zawartej przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.zaś, jako publiczny operator infrastruktury, zgodnie z postanowieniami motywu 19 ww. Decyzji KE z 21 grudnia 2017 r., „ nie będzie angażowało się w obsługę sieci przynoszącą zyski i nie będzie miało

możliwości generowania zysków, lecz będzie zobowiązane bilansować dochody i wydatki (...). Należy dodać, że wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 maja 2010 roku o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.), na podstawie Uchwały Nr Sejmiku z dnia Ponadto uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

W związku z powyższym podatnik zadał następujące pytanie:

Czy dla tak określonego zdarzenia przyszłego prowadzenie opisanej wyżej działalności w zakresie telekomunikacji polegającej na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnej w tym zapewnianie dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej usług na rzecz operatorów sieci dostępowych w ramach realizacji projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej –”, stanowiącej zadania własne o charakterze użyteczności publicznej, powoduje powstanie po stronie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości od budowli zrealizowanej w ramach projektu, a w konsekwencji obowiązku składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku?

Stanowisko podatnika w sprawie oceny prawnej zdarzenia przyszłego;

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawą o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1785 z późn. zm.) zwanej dalej u.p.i.o.l., opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Przepisy u.p.i.o.l. zawierają także definicje legalne m.in. takich pojęć jak:

1) budynek, przez który należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach;

2) budowla, przez którą należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem;

3) grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez które należy rozumieć grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem gruntów, budynków i budowli wymienionych w art. 1a ust. 2 a u.p.i.o.l.,

4) działalność gospodarcza przez którą należy rozumieć działalność, o której mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r.- Prawo Przedsiębiorców (Dz. U. z 2018r. poz. 646), z wyjątkiem działalności wymienionej w art. 1a ust. 2 u.p.i.o.l.

Dodatkowo należy zauważyć, że przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r., poz.1332 z późn. zm.) w art. 3 pkt 3) wymieniają przykładowe rodzaje budowli takie jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczanie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Natomiast art. 3 pkt 3a ustawy Prawo budowlane zawiera definicję legalna obiektu liniowego, przez który należy rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz z dojazdami, linia kolejowa, wodociąg kanał, gazociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Uwzględniając wskazane wyżej definicje, a przy tym pomijając spotkane w orzecznictwie i dyrektywie wątpliwości jak należy postrzegać, w kontekście tych definicji, pojęcie sieci telekomunikacyjnej, co mogłoby mieć znaczenie wyłącznie w przypadku, gdyby wątpliwości wzbudziła wartość budowli będąca podstawą opodatkowania (a to nie stanowi przedmiotu niniejszego wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji), stwierdzić należy, iż w przedmiotowym przypadku mamy do czynienia z budowlą chociażby ze względu na fakt, iż w skład sieci telekomunikacyjnej zrealizowanej w ramach projektu: „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej – ” wchodzi kanalizacja kablowa. Jednakże należy zauważyć, że nie każda budowla podlega opodatkowaniu zgodnie z przepisami u. p. i. o. l. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają bowiem jedynie te budowle lub ich części, które są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej na gruncie przepisów ustawy u. p. i. p. l. odsyła do definicji działalności gospodarczej zawartej w przepisach ustawy Prawo przedsiębiorców. Zgodnie z art. 3 tej ustawy, działalnością gospodarczą jest działalność zarobkowa we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Istotą problemu jest zatem rozstrzygnięcie, czy działalność w zakresie telekomunikacji, którą będzie prowadziło, jest działalnością gospodarczą.

W powyższym kontekście Wnioskodawca wskazał przede wszystkim, że działalność w zakresie telekomunikacji stanowi, stosownie do treści art. 14 ust.1 pkt 15a) ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 913 z późn. zm.), zadanie własne Samorządu, . Jak wskazuje treść art. 14 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa, zadania te określone są ustawami. W przedmiotowym przypadku zadania te określa ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, która w art. 3 ust. 1 stanowi, że jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej:

1) budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych,

2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej,

3) świadczyć z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz:

a) przedsiębiorców telekomunikacyjnych,

b) podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy Prawo telekomunikacyjne,

c) użytkowników końcowych – w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Jednocześnie ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych w art. 3 ust. 4 przesądza, że wymienioną wyżej działalność należy zaliczyć do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej jednostki samorządu terytorialnego. Jak wskazuje się w dyrektywie, przepisy samorządowe dywersyfikują dwie płaszczyzny aktywności jednostek samorządu terytorialnego: realizowaną w sferze użyteczności publicznej oraz wykraczającą poza sferę użyteczności publicznej, jednocześnie reglamentując możliwości podejmowania i prowadzenia działalności poza sferą użyteczności publicznej przez oznaczenie dopuszczalnego jej zakresu oraz form, w których jest ona prowadzona. Ograniczenie przez ustawodawcę możliwości prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostki samorządu terytorialnego poza sferą użyteczności publicznej nie jest przypadkowe. Jeśli bowiem dotyczy tylko działalności poza sferą użyteczności publicznej, to znaczy, że tylko aktywność w tej sferze uznana może być za działalność gospodarczą. Jak wskazuje się w doktrynie, prowokuje to tezę, w myśl której **„aktywność wykonywana w sferze użyteczności publicznej pozbawiona jest charakteru gospodarczego, gdyż jej celem nie jest zysk, lecz realizacja zadań własnych samorządów – w konsekwencji ex lege nie jest to działalność gospodarcza**. Odpowiednio, jako działalność gospodarczą traktowano aktywność wykonywaną poza sferą użyteczności publicznej przyjmując, że skoro nie jest to działalność zorientowana na wykonywania zadań własnych to jest wykonywana w celu komercyjnym (w celu osiągnięcia zysku)”

Odnotować także należy poglądy krytykujące wskazana wyżej tezę jako zbyt uproszczoną. W argumentacji podnosi się, że żadna z ustaw samorządowych nie stanowi *expressis verbis*, że pojęcie działalności należy łączyć wyłącznie z działalnością jednostek samorządu terytorialnego poza sferą użyteczności publicznej. Zwolennicy tego poglądu podkreślają również, że fakt, iż jednostki samorządu terytorialnego muszą wykonywać swoją działalność w celu zaspokojenia potrzeb wspólnoty samorządowej **nie wyklucza wcale możliwości równoczesnego prowadzenia tej działalności w celu zarobkowego**, co jest główną cechą konstytuującą działalność gospodarczą. W konsekwencji wskazują na konieczność indywidualnego zbadania każdego przypadku działalności przez jednostki samorządu terytorialnego, zarówno w sferze użyteczności publicznej jak i poza tą sferą, pod kątem wystąpienia każdej z cech konstytuujących działalność gospodarczą określonych przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W odniesieniu do przypadku objętego niniejszym wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego Wnioskodawca podnosi, iż ustawodawca dał wyraz pierwszemu z prezentowanych wyżej podejść do kwestii oceny charakteru działalności prowadzonej przez jednostki samorządu terytorialnego, przesądzając jednocześnie,

że działalność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji, określona w art. 3 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, **będącą działalnością w sferze użyteczności publicznej, nie stanowi działalności gospodarczej.** Wniosek taki wynika expressis verbis z treści art. 5 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, który stanowi, że:

Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, niebędącą działalnością gospodarczą, wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z tym że prowadzenie tej działalności przez jednostkę samorządu terytorialnego, także w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej, jak również w formie porozumienia, związku lub stworzenia jednostek samorządu terytorialnego, fundacji, której fundatorem jest jednostka samorządu terytorialnego, porozumienia komunalnego, spółki kapitałowej lub spółdzielni z udziałem jednostki samorządu terytorialnego, wymaga uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji. Należy zauważyć, że takie podejście ustawodawcy do oceny charakteru prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego działalności w zakresie telekomunikacji nie jest przypadkowe. Znajduje ono konsekwentne odzwierciedlenie w przepisach innych ustaw. Wskazać tu przede wszystkim trzeba na przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. **Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1907 z późn. zm.)**, które dokonują wyraźnego rozróżnienia pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi prowadzącymi działalność gospodarczą oraz jednostkami samorządu terytorialnego wykonującymi działalność w zakresie telekomunikacji, **która działalnością gospodarczą nie jest.** Odzwierciedleniem tego stanu rzeczy jest przewidzenie przez ustawodawcę w art. 10 ust. 1 i ust. 1a ustawy **Prawo telekomunikacyjne** odrębnych rejestrów: jednego dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzących działalność telekomunikacyjną będącą działalnością gospodarczą i drugiego, w którym ujmowane są jednostki samorządu terytorialnego wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji, niebędącą działalnością gospodarczą. W konsekwencji powyższego należy zauważyć, że bezprzedmiotowe jest w tej sytuacji odnoszenie działalności jednostki samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji do ogólnej definicji działalności gospodarczej zawartej w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i poszukiwanie w jakim zakresie działalność ta spełnia konstytutywne cechy działalności gospodarczej określone w tych przepisach, gdyż wyklucza to jednocześnie treść cytowanego art. 5 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Należy w tym miejscu podkreślić, iż przedstawiony wyżej pogląd znajduje swoje potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 kwietnia 2016 r. (sygn. akt I SA/Wr 2001/15)S Sąd ten stwierdza, że „Kwestię prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostkę samorządu terytorialnego w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 u. w. r. u. s. t. przesądza przepis art. 5 tej ustawy przyjmując w istocie, że działalność o której mowa w art. 3 ust. 1 u. w. r. u. s. t., wykonywana przez jednostkę samorządu terytorialnego, nie jest działalnością gospodarczą („ działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, niebędącą działalnością gospodarczą, wykonuje się zgodnie z przepisami (..) „)”. Jak dalej stwierdza sąd w przywołanym wyroku: „ Z wagi na powyższą ocenę należało stwierdzić, że „A” nieprawidłowo przyjął w zaskarżonej interpretacji indywidualnej, że w zakresie zapewnienia dostępu do sieci szerokopasmowej i innych działań wskazanych w art. 3 ust.1 u. w. r. u. s. t., Województwo (...) prowadzi działalność gospodarczą. Uznanie, że działania jednostki samorządu terytorialnego wskazane w powołanym art. 3 ust. 1 nie stanowią działalności gospodarczej, przesądzone zostało w ustawie (u. w. r. u. s. t.), a zatem bezprzedmiotowe jest poszukiwanie cech tej działalności i odnoszenie do ogólnej działalności gospodarczej przewidzianej w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności

gospodarczej powołanej)”. Tożsamy pogląd Wojewódzki Sąd Administracyjny prezentował również w przypadkach wydanych przez gminy interpretacji podatkowych, uchylając zaskarżone interpretacje indywidualne podchodzące w odmienny sposób do oceny prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego działalności w zakresie telekomunikacji. Na potwierdzenie powyższego stanowiska Wnioskodawca wskazał na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu:

- 1) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 72/16,
- 2) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 80/16,
- 3) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 53/16,
- 4) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 34/16,
- 5) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 74/16,
- 6) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr75/16,
- 7) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 33/16,
- 8) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 54/16,
- 9) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 100/16,
- 10) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 101/16,
- 11) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 99/16,
- 12) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 32/16,
- 13) z dnia 2 czerwca 2016 r. sygn. I SA/ Wr 27/16.

Warto również podkreślić, że konsekwentnie prezentowane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w przywołanych wyżej orzeczeniach stanowisko co do tego, że działalność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji nie stanowi działalności gospodarczej znalazło również akceptację w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2017 r. (sygn. akt II FSK 2818/16).

W ostatnim czasie stanowisko to potwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 16 maja 2018 r. (sygn. akt I SA/Lu 178/18).

W ocenie Wnioskodawcy przyjąć należy, że opisywana w niniejszym wniosku działalność, którą podejmie, mieszczą się w granicach określonych przepisem art. 3 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, nie stanowi działalności gospodarczej. W związku z tym budowla zrealizowana w ramach projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej –” nie jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej, bowiem nie znajduje się ona w posiadaniu przedsiębiorcy lub podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, a w konsekwencji nie podlega opodatkowaniu zgodnie z art. 2 ust.1 u. p. i. o .l.

Oznacza to, że po stronie nie powstanie obowiązek podatkowy w zakresie podatki od nieruchomości, a w konsekwencji nie powstanie również obowiązek składania deklaracji na podatek od nieruchomości i opłacania tego podatku.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

Organ podatkowy na wstępie czyni zastrzeżenie, iż opisany we wniosku stan faktyczny stanowi jedyną podstawę niniejszej interpretacji i tym samym wyznacza granice w jakich interpretacja będzie mogła wywołać określone skutki prawne. Zgodnie z art. 14 b § 3 i art. 14 c § 1 ustawy Ordynacja podatkowa organ podatkowy wydając interpretację podatkową nie dokonuje własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od okoliczności przedstawionych przez wnioskodawcę. Za podstawę faktyczną interpretacji organ przyjmuje zatem opis stanu faktycznego zawarty we wniosku.

Dla potrzeb określenia przedmiotu opodatkowania „budowli” w podatku od nieruchomości na użytek niniejszej interpretacji organ podatkowy za nieistotne uznaje te okoliczności stanu faktycznego opisane przez wnioskodawcę, które dotyczą ich wybudowania oraz źródeł finansowania budowli.

Zgodnie z ustawą o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 z późn. zm.) – zwana dalej „u. p. i o.l.” opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z punktu widzenia przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości, o których mowa w art. 2 ust. 1 u. p. i o. l., opodatkowanie sieci szerokopasmowej rozpatrywane mogło być jedynie w stosunku do budowli (pkt 3), z wykluczeniem pozostałych przedmiotów, to jest gruntów (pkt 1) i budynków lub ich części (pkt 2). Podkreślić jednak trzeba, że budowla stanowi przedmiot opodatkowaniu jedynie wtedy, gdy jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej (wskazany pkt 3 ust. 1 art. 2 u. p. i o. l.). Z kolei ustawa podatkowa precyzuje w art. 1a ust. 1 pkt 3 u. p. i o. l., że za budowlę związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej należy uznać budowlę będącą w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, czyli – zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 4 u. p. i o. l., działalność o której mowa w przepisach ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. tj. z 2018 r. poz. 646). Ustawodawca definiuje działalność gospodarczą jako zorganizowaną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Jak to wynika z art. 2 ust. 1 pkt 1 o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych z dnia 7 maja 2010 r. (Dz. U. t. j. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.) – zwana dalej „u. w.r.u.is.t.” sieć szerokopasmowa jest siecią telekomunikacyjną służącą do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu. Dostęp określa się jako szerokopasmowy, jeżeli wydajność łączy nie jest czynnikiem ograniczającym możliwość uruchomienia aplikacji dostępnych w sieci.

Pojęcie sieci telekomunikacyjnych, obowiązujące także – stosownie do art. 2 ust. 2 u. w. r. u. i s. t. – na gruncie tej ustawy, zdefiniowane zostało w art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954) jako systemy transmisyjne oraz urządzenia komutacyjne lub przekierowujące, a także inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od ich rodzaju.

Na gruncie przepisów u. p. i o. l. pojęcie budowli odpowiada definicji budowli w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane (Dz. U. tj. 2018 poz. 1202), która – stosownie do art. 3 pkt 3 przez budowlę nakazuje rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Wskazany obiekt liniowy, jest, według art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego, obiektem budowlanym, którego charakterystycznym parametrem jest długość, jak na przykład ("w szczególności") droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Jak wynika z ww. art. 3 pkt 3a, Prawa budowlanego, kable zainstalowane w kanalizacji kablowej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego. Przytoczone wyłączenie należy rozumieć zgodnie z jego brzmieniem w najszerszym znaczeniu, to znaczy, że kable zainstalowane w kanalizacji kablowej nie tylko, że nie stanowią "budowli liniowej", ale w ogóle nie stanowią obiektu budowlanego, ani jego części ani też urządzenia budowlanego (nie są budowlą w ogólności). Wyłączenie kabli znajdujących się w kanalizacji kablowej z zakresu pojęcia budowli według Prawa budowlanego powoduje takie same skutki w zakresie określenia terminu „budowla” w przepisach u. p. i o. l.

Tak więc na gruncie ustawy podatkowej kable umiejscowione w kanalizacji kablowej nie konstytuują pojęcia budowli i nie mogą podlegać opodatkowaniu. Tezę tę potwierdza stanowisko, jakie zajął Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt SK 25/12 (publ. OTK-A z. 5/2013 r., poz. 68). Umarzając postępowanie ze skargi konstytucyjnej i wyjaśniając powody umorzenia, Trybunał jednocześnie przypominał, że od 17 lipca 2010r. znowelizowano Prawo budowlane i zmieniono definicję budowli oraz dodano pojęcie "obektu liniowego". Jak zauważył Trybunał, "konsekwencją powyższej zmiany jest wyłączenie przez ustawodawcę z zakresu pojęcia "budowla" kabli, w tym również przewodów telekomunikacyjnych, zainstalowanych w kanalizacji kablowej, a tym samym – możliwości ich opodatkowania podatkiem od nieruchomości".

Dalej trzeba zauważyć, że przepis art. 3 pkt 3a ustawy Prawo budowlane w istocie przesądza, że budowlą jest kanalizacja kablowa, co należy odnieść także do kanalizacji kablowej stanowiącej element sieci telekomunikacyjnej. Kanalizacja ta jest więc budowlą również w rozumieniu u. p. i o. l. Jednakże jak to wcześniej zaznaczono, budowla podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, o ile jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 1a ust. 1 pkt 3 u. p. i o. l.).

W niniejszej sprawie należało zatem rozstrzygnąć, czy będąca budowlą kanalizacja kablowa jest w posiadaniu przedsiębiorcy bądź innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą.

Należy przypomnieć, że w treści wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawiło, że umowa o partnerstwie publiczno – prawnym została rozwiązana. Właścicielem i posiadaczem sieci jest

Organ podatkowy za opisanym we wniosku stanem faktycznym przyjmuje, iż jest i będzie w posiadaniu przedmiotowych budowli. Przedmiotem interpretacji jest zatem wyłącznie ocena, czy posiadanie tych budowli przez ma związek z działalnością gospodarczą.

Jak wynika z opisu stanu faktycznego przedstawionego we wniosku ma zamiar wykorzystywać budowle w działalności, o której mowa w art.3 ust.1 pkt. 2 i 3 u. w.r.u.is.t.". Wprawdzie w opisie stanu faktycznego wnioskodawca używa określenia ogólnego „działalność w zakresie telekomunikacji” to ze względu na treść zadanego we wniosku o interpretację pytania Organ odnosi się wyłącznie do aspektu prowadzenia działalności w zakresie :

- a/ dostarczania sieci telekomunikacyjnej lub zapewnienia dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej, o którym mowa w art. 3 ust.1 pkt.2 u. w.r.u.i.s.t.,
- b/ świadczenia z wykorzystaniem posiadanej sieci usług na rzecz wskazanych w przepisie podmiotów, o którym mowa w art.3 ust.1 pkt.3 li a, b, c u. w.r.u.i.s.t.

Z art. 3 ust. 1 i 4 tej u. w.r.u.i.s.t. wynika, iż działalność, o której mowa w art. 3 ust.1 pkt.1 i pkt.3 ustawy dotyczy zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej oraz należy do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej jednostki samorządu terytorialnego. W związku z powyższym, działalność podejmowana w zakresie art. 3 ust.1 pkt. 2 i 3 u. w.r.u.i.s.t. nie będzie kwalifikowana jako działalność gospodarcza. Działalność ta, prowadzona będzie na potrzeby zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego. Działalność tego rodzaju nie ma charakteru gospodarczego gdyż jej celem nie jest osiąganie zysku. Działalność podejmowana w tym zakresie nie służy generowaniu wpływów do budżetu ale realizacji zadania publicznego na podstawie właściwej uchwały organu stanowiącego.

Organ przyjmuje za istniejący fakt, iż :

- Uchwałą Nr z dnia zdecydował o wykonywaniu działalności telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 3 ust.1 pkt. 2 i 3 u.w.r.u.i.s.t.,
- uzyskało wpis Prezesa UKE do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji.

Stan ten oznacza, iż spełnione są wymogi formalne prowadzenia działalności telekomunikacyjnej przez zastrzeżone w art. 3 ust.5 i art. 5 u. w.r.u.i.s.t.

W świetle powyższego jeżeli, podjęta przez działalność telekomunikacyjna będzie prowadzona zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004r. – Prawo

telekomunikacyjne, nie jest działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Tym samym nie będzie :

- 1/ przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ustawy Prawo przedsiębiorców, którym zgodnie z art. 4 ust.1 ustawy Prawo przedsiębiorców jest osoba wykonująca działalność gospodarczą
- 2/ „innym podmiotem” niż przedsiębiorca prowadzącym działalność gospodarczą,
- skoro działalności, o której mowa w art. 3 ust.1 pkt.2 i 3 u. w.r.u.i.s.t. nie kwalifikuje się jako działalności gospodarczej.

W świetle obowiązującego prawa należy uznać, że realizując zadania w zakresie telekomunikacji wynikających z art. 14 ust. 1 pkt. 15 a ustawy o samorządzie województwa i art. 3 ust.1 pkt.2 i 3 u.w.r.u. i s.t. sieci telekomunikacyjnych nie ma obowiązku składania deklaracji na podatek od nieruchomości i nie jest zobowiązane do opłacania podatku od nieruchomości od budowli wchodzących w skład Sieci Szerokopasmowej Polski Wschodniej wybudowanych przez w związku z realizacją projektu „Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej –”.

Wydana interpretacja dotyczy tylko sprawy będącej przedmiotem wniosku (zapytania). Zaznacza się także, że zgodnie z art. 14b § 3 ustawy Ordynacja podatkowa, składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Organ jest ściśle związany przedstawionym we wniosku stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego). Zainteresowany wydaniem interpretacji ponosi ryzyko związane z ewentualnym błędnym lub nieprecyzyjnym przedstawieniem we wniosku opisu stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego). Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, o ile rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku.

W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu zdarzenia przyszłego, udzielona odpowiedź traci swą aktualność.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach (ul. Prosta 10, 25-366 Kielce), w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.).

Skargę do WSA wnosi się za pośrednictwem Burmistrza Gminy Włoszczowa (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres 29-100 Włoszczowa ul. Partyzantów 14.

Otrzymuje:

1.
2. a.a

BURMISTRZ

mgr inż. Grzegorz Dziubek

